BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 677 14 d'octubre de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

258. EL GELAT D'EN MARCEL

13 d'octubre de 2024

Benvolgudes i benvolguts, aquest estiu, a la platja de la Pineda, he viscut un fet que toca el voraviu del més alliberat o *passota*. Si ens acompanyes, amic lector, passarem la moviola per donar-li moviment i veu.

Hi havia anat amb una família amiga, amb quatre fills, un dels quals, en Marcel, de deu anys, és un nen discapacitat amb diversitat funcional cognitiva, o, com també es diu ara, un nen amb «necessitats especials».

Mentre la mainada amb la mare feien una bona remullada sota un sol de justícia, amb el pare, i amb la parsimònia pròpia de l'estiu, vam anar a comprar uns gelats per a tots ells en una guingueta de la mateixa platja. Poc més tard, mentre tothom començava a devorar la frescor del gelat, el nostre Marcel s'aixeca d'una revolada, passa pel costat d'un matrimoni francès i es dirigeix cap a l'aigua on hi havia un nen d'uns quatre anys fill de l'esmentat matrimoni. Amb aigua fins al genoll i amb el gelat a la mà el nostre Marcel el desembolica i l'hi regala.

Moments d'expectació per a tots. Vaig quedar astorat i sense reaccionar. Vaig pensar per un moment: «Ja no hauria de ser en Marcel a donar la nota quan fins ara havíem passat ben desapercebuts.» Què faran els pares del nen francès? Què haurem de dir nosaltres? Amb un posat d'estranyesa aquell matrimoni es miren les cares i nosaltres ens mirem les nostres. El nen francès, amb el gelat a la mà, deixa l'aigua d'una correguda i es planta a la falda de la seva mare. Ens creuem les mirades, sense paraula, amb aquella parella i aleshores esclata un somriure entre tots.

Gràcies, Marcel. No sabràs el gust que tenia aquell gelat, però sí que vàrem comprovar com amb ell vares refrescar i eixamplar el cor de tots els qui vàrem contemplar l'insòlit espectacle. Amb el teu gest, sense paraula, vares fer possible viure un moment de fraternal comunió que a cap dels qui ens considerem «normals» no ens hauria passat pel cap pretendre aconseguir.

Aquest gest d'en Marcel, oi que té flaire d'aquell gest de Jesús a l'Últim Sopar, quan agafa el «seu» tros de pa, el que li tocava, en fa trossos i el dona personalment a cada un dels deixebles?

Entendrem ara també la resposta que dona Jesús als seus deixebles quan li pregunten: «Qui és el més important en el Regne del cel?» (Mt 18,1). Aleshores, afegeix l'evangelista, «Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: "En veritat us ho dic: si no canvieu i us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit

com aquest infant, és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull» (Mt 18,2-5). I encara, poc més endavant, quan els deixebles impedien que uns infants s'acostessin a Jesús, ell els digué: «Deixeu estar els infants. No els impediu que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells» (Mt 19,14).

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat